

Διονυσίου Χαραλάμπους άληστος εν Λήμνω Αρχιερατεία (1951-1959) (Ιωάννα-Ελπίδα Διαματάρη, ΜΑ Νομικής)

/ [Πεμπουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

Η Ομηρική Ανεμόεσσα, η ακριτική Λήμνος, επευλογήθηκε την οκταετία 1951-1959 από την παρουσία ενός φύσει και πράξει κήρυκος της ακαινοτόμητης παρακαταθήκης της αποστολικής παραδόσεως, ενός όντως ταπεινού, δικαίου, φιλόθεου, φιλάγαθου και φιλομόναχου Επισκόπου του Μητροπολίτου Διονυσίου Β' (Χαραλάμπους). Ακαταπόνητος εργάτης του Ιερού Ευαγγελίου, άσκησε άριστη και συνετή διοίκηση, αφουγκράστηκε τον παλμό της νεολαίας και επένδυσε στον δυναμισμό της ενισχύοντας την πίστη της. Ονειρεύτηκε να κάνει τη Λήμνο "ένα πνευματικό αστέρι του Αιγαίου" όπως εκμυστηρευόταν σε συνεργάτες του και εργάστηκε φιλότιμα για να το κατορθώσει αν και όσοι τον έζησαν βεβαιώνουν πως πρωτίστως εδίδασκε με το παράδειγμά του.

Τον Οκτώβριο του 1951, επί Αρχιεπισκόπου Αθηνών & Πάσης Ελλάδος Σπυρίδωνος (Βλάχου), η Εκκλησία της Ελλάδος εξέλεξε εις διαδοχήν του παραιτηθέντος Βασιλείου Β' (Ατέση) νέο Μητροπολίτη Λήμνου και Αγίου Ευστρατίου τον Αρχιμανδρίτη Διονύσιο Χαραλάμπους τον εξ' Αδραμυτίου της Μικράς Ασίας καταγόμενο.

Για την εκλογή του ενημερώθηκε ευρισκόμενος στην Λευκωσία όπου ασκούσε καθήκοντα Διευθυντού της Ιερατικής Σχολής “Απόστολος Βαρνάβας” και την αποδέχθηκε από τελεία υπακοή στην Μητέρα Εκκλησία αν και θεωρούσε την Αρχιερωσύνη υπερβολική τιμή για τον εαυτό του. Την 1η του μηνός Νοεμβρίου του ίδιου έτους, μέρα κατά την οποία η Εκκλησία μας τιμά την ιερά μνήμη των Αγίων & Θαυματουργών Αναργύρων, χειροτονήθηκε στον τρίτο βαθμό της Ιερωσύνης αυτόν του Επισκόπου, ο νεοεκλεγείς Διονύσιος σε ηλικία 45 ετών και κατεστάθη ένας προσηνής και όντως αφιλοχρήματος επίσκοπος, όπως προκύπτει από μαρτυρίες αλλά και από την ιδιόχειρη διαθήκη που συνέταξε πριν την εκδημία του, με ανύστακτο ενδιαφέρον για το ποίμνιο που του εμπιστεύθηκε ο Κύριος.

Αποχώρησε λοιπόν από την μαρτυρική Κύπρο και λίγες μέρες αργότερα οι ακρίτες

κάτοικοι της Λήμνου τον υποδέχθηκαν στο λιμάνι της Μύρινας και εν πομπή τον συνόδευσαν στον Καθεδρικό Ιερό Ναό της Αγίας Τριάδος για την επίσημη τελετή της ενθρονίσεώς του. Πολύ σύντομα ο νέος Μητροπολίτης κατόρθωσε να ενθρονιστεί και στις καρδιές των Λημνίων, οι οποίοι στο πρόσωπο του αναγνώρισαν έναν φιλόστοργο πατέρα με ειλικρινές ενδιαφέρον για την πνευματική άνθηση του τόπου τους μα κυρίως έναν έμπρακτο συμπαραστάτη στις καθημερινές βιοτικές τους μέριμνες.

Ο Μητροπολίτης Διονύσιος ο Β΄ από τις πρώτες κιόλας ημέρες ανέπτυξε ισχυρούς δεσμούς με τους κληρικούς της επαρχίας του. Αγωνιούσε για τις ιερατικές οικογένειες και επεδείκνυε ιδιαίτερη μέριμνα για τις πρεσβυτέρες καθώς τις θεωρούσε συνεργάτιδες των ιερέων – συζύγων τους στο εκκλησιαστικό έργο. Στην πορεία μάλιστα αφιέρωσε και κάποιο από τα πονήματά του σε αυτές.

Πράος και προσιτός καθώς ήταν εκ φύσεως ο Λήμνου Διονύσιος, διατήρησε ανοικτή την πόρτα του μητροπολιτικού γραφείου στον οποιονδήποτε ζητούσε να τον συναντήσει ενώ παράλληλα συνεργάστηκε στενά με τις πολιτειακές, αυτοδιοικητικές και στρατιωτικές αρχές του τόπου προς όφελος του κοινωνικού συνόλου. Φιλακόλουθος και ιεροπρεπής, περιδιάβαινε το νησί παρά τις όποιες συγκοινωνιακές δυσκολίες για να ιερουργήσει και να κηρύξει τον ευαγγελικό λόγο ακόμη και στις πιο απομακρυσμένες και ολιγάριθμες ενορίες – κοινότητες. Γρήγορα αντιλήφθηκε πως το απαίδευτο γεώργιο χρειαζόταν σκαπανείς πολλούς και ικανούς για να καρπίσει κι έτσι κάλεσε κοντά του πνευματικά του παιδιά, κληρικούς (μεταξύ των οποίων τους πατέρες Πολύκαρπο Βαγενά – μετέπειτα Μητροπολίτη Κερκύρας & Θεολόγο Πασχαλίδη – μετέπειτα Μητροπολίτη Λαρίσης) και λαϊκούς κυρίως εκπαιδευτικούς για να αναλάβουν την κατηχητική διακονία του Λημνιακού λαού.

Τα μηνύματα που ελάμβανε από τα στελέχη της χριστιανικής αγωγής ήταν πολύ ενθαρρυντικά και αποφάσισε άμεσα να ιδρύσει κατηχητικά σχολεία και κύκλους μελέτης της Αγίας Γραφής στους μεγαλύτερους οικισμούς του νησιού. Με την ευθύνη της Μητροπόλεως ενοικιάστηκαν χώροι που με την επωνυμία “Έντευκτήριον” χρησίμευσαν για να στεγάσουν τις χριστιανικές συντροφίες και έγιναν πόλος έλξης του υγιούς δυναμικού της κοινωνίας. Οι ισχυροί δεσμοί που δημιουργήθηκαν μέσα σε αυτούς τους χώρους μελέτης του ορθοδόξου δόγματος και της χριστιανικής ηθικής και κοινωνικότητας, δεν θα ήταν υπερβολή να ισχυριστεί κανείς πως διατηρήθηκαν αδιάρρηκτοι στον χρόνο μέχρι και σήμερα. Ο Επίσκοπος ανταποκρινόταν πάντα στις προσκλήσεις και έδινε πρώτος το παρόν στις εκδηλώσεις που διοργανώνονταν από τους νέους, χειροκροτούσε με την ψυχή του τις θεατρικές προσπάθειες των παιδιών και καμάρωνε τα χειροποίητα

εργόχειρά τους με την ευκαιρία κάθε επετειακού αφιερώματος.

Στην πρωτεύουσα του νησιού την Μύρινα, την εποχή εκείνη ζούσαν χωρίς τη γονεϊκή φροντίδα και στοργή όλοι οι μαθητές άλλων οικισμών που παρακολουθούσαν σπουδές στην δευτεροβάθμια εκπαίδευση από της τρυφερής ηλικίας των 12 ετών. Προστάτης τους αναδείχθηκε ο Επίσκοπός τους ο οποίος παρακολουθούσε στενά την σχολική ζωή τους όπως επίσης και τις αθλητικές δραστηριότητές τους. Φρόντιζε να έχουν τα απαραίτητα τουλάχιστον σε ένδυση και υπόδηση, μεριμνούσε για τον απαραίτητο σχολικό εξοπλισμό και την ενισχυτική διδασκαλία όπου απαιτούνταν, μα προπάντων ασχολείτο με την πνευματική κατάρτιση των μαθητών. Χειροθέτησε σε αναγνώστες τους περισσότερους από τους τελειόφοιτους άρρενες μαθητές της τάξης του 1953 και την ίδια τακτική ακολούθησε και τις επόμενες χρονιές. Με τον τρόπο αυτό, πλην του αδιαμφισβήτητου οφέλους του εκκλησιασμού που καρπώνονταν οι νεαροί μαθητές, ο ίδιος και οι συνεργάτες του είχαν την σχεδόν διαρκή εποπτεία τους. Νουθετούσε με γλυκύτητα και δίδασκε με το παράδειγμα του μια διαφορετική στάση ζωής έμπληη από απροϋπόθετη αγάπη και καλοσύνη.

[Συνεχίζεται]